

VINKO BITENC: UKRABLJENI KRALJEVIČ - PAVLIČA

Z divjim pogledom je Esmeraldo motril svoje zasledovalce. Deček — bil je princ don Fernando — je jokal in pridušeno klical:

»Oče, pomagaj mi, reši me!«

Na mavriškem krovu je ob tem groznem trenutku nastala popolna tišina. Kapitan, častniki in vsi drugi so se zavedali, da bo grozoviti Esmeraldo takoj izvršil svojo grožnjo, če se samo premaknejo, da bi dvignili orožje. Misel, pripeljati princa živega nazaj, je bila vsem tako sveta, da jim je pri pogledu na strašni prizor vsem upadel pogum.

Spričo svoje odgovornosti za prinčevo življenje so udušili v sebi ves divji srd, ki bi takoj planil z vso silo na dan, samo da bi Esmeraldo umaknil meč iznad princa.

A to se ni zgodilo.

Pač pa je jadrnica pospešila hitrost vožnje in se čimdalje bolj oddaljevala od mavriške jahte.

Kapitan si je grizel ustnice do krvi. S povešeno glavo je dejal:

»To je bil najstrašnejši trenotek v mojem življenju! Ah, kruto se maščujem — prisegam!«

»Prisegamo!«

Kakor iz enega grla je zadonel glas stoterih preko morskih planjav.

Jadrnica je bila že daleč, spet se je svetila bela luč v daljavi. Škož doželjen smeh Esmeraldov je odmeval v noč.

»Abduraman« pa se je v jutro drugega dne zasidral v luki Punta Grosa na Balearskih otokih.

*

Z nezmanjšano hitrostjo je brzela piratska jadrnica naprej. Kakor nalašč je začel pihati močan jugozahodnik, ki je v veliko zadovoljstvo Esmeraldovo gnal ladjo preko gladine kakor bi jo podilo sto vragov.

Princ je sedel v nekem kotu jadrnice in nepremično zrl na izginjajoče luči očetove jahte. Še malo — in ne bo jih več videl, niti teh luči ne bo več videl. Njegovi čisti deški duši se je zdelo, da ugaša poslednja nada na rešitev.

Čoln, s katerim sta poglavar Esmeraldo in Rodrigo odpeljala princa, je dolgo časa krožil na odprtem morju, daleč proč od obale,

kakor da nečesa išče. In res je iskal, prav za prav pričakoval piratske ladje, ki naj bi sprejela princa in oba morska roparja na krov.

Morski roparji so morali biti zelo previdni, zato si ob belem dnevu niso upali s svojimi ladjami na morje, boječ se, da jih ne opazijo sovražne ladje. Šele v mraku se je torej približala jadrnica, ki sta jo pričakovala Esmeraldo in njegov tovariš! Sreča je bila brezsrčnežem naklonjena, da so ostali čisto neopaženi. Naključje pa je hotelo, da so se srečali z mavriško jahto.

Poglavar Esmeraldo je sicer vedel, da se Mavri odpravljajo na boj proti njemu, ni pa mislil, da jih bo srečal na morju. Izogniti se jim ni mogel več, zato je porabil zvijačo s princem. V svoji divji brezsrčnosti pa bi bil princa gotovo usmrtil, ako bi Mavri samo ganili z orožjem.

Ko je videl, da so njegovi sovražniki nasedli zvijači, je bil tako zadovoljen sam s seboj, da je postal kar mehkejši, glas mu je bil manj oduren kot ponavadi. Opazoval je od strani otožnega princa in kakor njegovo srce ni poznalo usmiljenja, se mu je vendar vzbudila v duši iskrica sočutja.

»No, kako se počutiš, mladi prijatelj?« je odgovoril dečka. »Kajne, zdaj si se že vdal v svojo usodo?«

Princ je žalostno povetil glavo in ni odgovoril. Esmeraldo je pristopil k njemu, stegnil svojo težko roko, da bi pobožal dečka po laseh. Princ pa je jezno odtegnil glavo.

»Pustite me!«

Esmeraldo se je samo lokavo nasmehnil...

Na jadrnici je bilo vsega skupaj kakih deset ljudi, samih morskih roparjev, ki so po širnem oceanu (morju) med celino in otočjem vršili službo špijonov. Njihova naloga je bila, izvohati kako večjo bogato ladjo, jo potem prehiteti v kaki samotni morski zaseki Balearskih otokov, v mraku napasti in oropati.

Poglavar se je naslonil ob jambor, prekrizal roke na prsih, njegov temni pogled pa je pazno motril morsko okolico.

Približal se mu je Rodrigo.

»Kaj torej nameravate z mladim kavalirjem, señor (senjor-gospod) Esmeraldo?« je vprašal poglavarja in poškilil na princa.

»Radovednost ni najlepša čednost, osobito pa ne pristoji moške-mu,« ga je osorno zavrnil poglavar, ki je bil očitno zelo slabe volje.

Rodrigo se je začudil. Zlobno so se mu zasvetile oči. Esmeraldo ni imel navade, v takem tonu govoriti z njim.

»Če pa hočeš ravno vedeti,« je nadaljeval prezirljivo Esmeraldo, »ti povem, da postane princ bržkone moj naslednik.«

Rodrigo je prebledel od jeze. Hotel je nekaj reči, pa je zatajil srd v sebi. Princ je pazljivo vlekel na ušesa besede. Ko je zaslišal, kakšne namene ima Esmeraldo z njim, se mu je izvil iz prsi obupen vzdih.

»Ah, oče, moj predragi oče, če bi ti vedel, kako hudo je tvojemu sinčku!«

Šepetaje je izgovarjal te besede, spet so ga oblile solze.

»Knez don Pedro bo gotovo razpisal visoke nagrade za rešitev svojega sina. Ali ne bi kazalo, pobrigati se zanje?« je s hinavskim obrazom pripomnil poparjeni Esmeraldov tovariš.

»Te nagrade še lahko dobim, ni pa treba, da jim vrnem princa. Ali še ne poznaš zvijač najslavnejšega poglavarja morskih roparjev? Sicer pa se itak kmalu odpe-ljem v Valencijo, da poižvem, kako in kaj.«

Komaj je Esmeraldo to izpregovoril, je princ nena-doma poskočil, se vrgel pred roparjem na kolena in s po-zvzdignjenimi rokami zaprosil:

»Gospod, vi se odpeljete v Valencijo. Vzemite me se-boj, peljite me nazaj k očetu, bogato vas bo poplačal. Pro-sim vas! Lepo vas prosim!«

Esmeraldo je dvignil deč-ka in ga posadil nazaj na klop.

»Počasi, mladi prijatelj, počasi, še vse pride na vrsto.«

Kakor bi se sramoval sam svojega, za spoznanje mehkejšega glasu, je brž dodal osorno:

»Zdaj pa mir! Ne trpim več solzavega cmerikanja.« In je ponosno odšel na drugi konec ladje. Rodrigo mu je sledil. Ni si mogel razjasniti čudnega obnašanja Esmeraldovega napram njemu. Vedel je samo eno: da od te ure dalje sovraži poglavarja morskih roparjev in da se bo skušal maščevati nad njim.

Princ se je nekoliko pomiril. Besede, ki jih je bil pravkar izrekel Esmeraldo, so mu vlivale v ubogo srce novo upanje.

Majhen, grbast možiček mu je prinesel ribje juhe in sadja ter brez besede odšel. Princ je slastno použil juho, pojedel nekaj smokev in pričel lupiti pomarančo. Toda olupil jo je bil samo napol, nato je od napora, vročine in žalosti izmučen na klopi zaspal.

Napol olupljena pomaranča, ki jo je držal v roki, se je zakotalila po tleh...

(Dalje prihodnjič.)